

er nok, og så gør man det samme i København i Venstre?

Til hr. Langballe: Problemet er, at den her sag jo danner præcedens. Vi kan jo forvente i fremtiden også, at uanset om vi så vælter en anden diktator i et andet land, for der er jo nok at tage af, hvis vi skal have dem ud rundt omkring i verden, at der vil man så også bare sidde tilbage lænet, fordi man ved, at på et eller andet tidspunkt træffer en amerikansk præsident, støttet af nogle ganske få lande, beslutning om, at man ikke vil acceptere FN-systemet, man ikke vil acceptere våbeninspektører. Derfor kan vi jo forvente, at diktatorer i fremtiden under ingen omstændigheder vil respektere FN-systemet.

Det har Saddam Hussein vist, at han kunne lege kispus med, men nu er stolen ved at blive sat ham for døren. Det er ærgerligt, at vi nu skifter spor, regeringen har skiftet spor inden for de seneste døgn. Det var ærgerligt, vi var godt på vej.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

De næste tre er hr. Ulrik Kragh, fru Pia Christmas-Møller og fru Pia Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Hr. Frank Jensen siger, Socialdemokraterne vil forholde sig til virkeligheden. Men virkeligheden er jo, at en række lande, uanset om Danmark deltager eller ej, har besluttet sig for at følge FN's helt berettigede krav om afvæbning af Irak.

Skal Danmark deltage i afvæbningen af et Irak med en tyrannisk diktator, der har giftgasset sit eget folk, der har ladet hånt om internationale grænser og invaderet Kuwait, der jævtede 180.000 mennesker og 2.000 landsbyer med jorden, dengang man forsøgte at gøre oprør mod ham efter Golfkrigen? Eller skal Danmark sætte sig i en rundkreds og diskutere, hvad vi kunne have opnået, hvis og såfremt en masse hypoteser, som aldrig nogen sinde vil blive til virkelighed?

Man er nødt til at forholde sig til virkeligheden, man er nødt til at forholde sig til, at Irak er i besiddelse af mere end 1.000 t kemiske våben, af mere end 6.500 kg biologiske våben. Hvis det er sådan, at man ikke vil forholde sig til, at det er et brud på FN's krav, og hvis det er sådan, at man ikke vil forholde sig til, at det er man nødt til at gøre op med, hvis man vil vise diktatorer i hele verden, at det går ikke at lege kispus med ver-

denssamfundet, så må man tage et ansvar, et stort ansvar.

Men det ville være klædeligt, om Socialdemokraterne også ville gøre det, når de var i opposition.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Vil eller evner Socialdemokratiet ikke at se, hvilket spil despoten, tyrannen og masse-morderen Saddam Hussein driver med verdenssamfundet? Ja, man kan komme helt i tvivl.

Hr. Frank Jensen bruger våbeninspektørerne fuldstændig efter forgodtbefindende. Våbeninspektørerne gør fremskridt, siger Blix. Ja, det er korrekt, det siger Blix, men han siger jo også, at uden et helhjertet, aktivt og positivt samarbejde kan opgaven ikke lykkes, og det er præcis her, Saddam Hussein svigter gang på gang.

Saddam afmåler nøje, hvilke muligheder der gives våbeninspektørerne, lige nøjagtig så mange muligheder skal våbeninspektørerne have, at man ikke kan sige, at Saddam Hussein blokerer, lige nøjagtig så mange muligheder skal de have, så man kan sige, at der gøres fremskridt. Sådan har det jo været i de 12 år plus 4 måneder, der er gået. Man har på intet tidspunkt aktivt og positivt samarbejdet.

Hr. Frank Jensen spørger: Hvad er konsekvensen? Ja, foreløbig ved vi, at Saddam Hussein har foretaget to angrebskrige med 1 million ofre til følge, han har anvendt kemiske våben mod egne borgere, 80.000 omkomne på den konto. Hvad er konsekvensen af at lade Saddam Hussein få frit lejde? Og det er jo situationen, hvis ikke verdenssamfundet finder ud af at sætte handling bag ordene.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Hr. Frank Jensen var inde på, at det her kunne danne præcedens. Jamen det er jeg da også bange for, men jeg er bange for, at det kan danne præcedens i forhold til Socialdemokratiet ligesom i 1980'erne, hvor Socialdemokratiet fulgte fodnotepolitikken. Det kunne man måske godt forestille sig, at det ville være præcedens.

Kl. 12.30

Jeg vil gerne forholde mig lidt til det med konsekvenserne: Hvis nu man forestillede sig, at Sikkerhedsrådet havde været totalt, fuldstændig enig om, at nu skulle der ske noget – lande som Syrien, Guinea, Cameroun, Pakistan, Bulgarien og Angola, alle sammen gennemkorruperte lande,